

Bönebrev Berget

Fasta och Påsk 2024 nr 86

"Anpassa er inte efter denna världen, utan låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar, så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja: det som är gott, behagar honom och är fullkomligt" (Rom 12:2).

Det finns ett starkt förvandlingstema hos aposteln Paulus som vi kan ta som utgångspunkt för vad fastetiden och påsken handlar om. Det handlar om att låta sig förvandlas. *"Och alla vi som utan slöja för ansiktet skådar Herrens härlighet förvandlas till en och samma avbild; vi förhärligas av denna härlighet som kommer från Herren, Anden"* (2 Kor 3:18).

Fastetiden är det andliga livets särskilda förnyelsetid då vi låter oss renas och tömmas så att vi kan ta emot mer av den helige Andes nåd. Det är som S:t Augustinus ber: *"Herre, töm mig på allt jag är full av och fyll mig med allt jag är tom på"*. Det är som alltid i vår kristna tro ett samstämmigt verk av den heliga Treenigheten, det är Fadern som verkar genom Sonen och den helige Ande. Den helige Ande verkar oupphörligt i vår värld och gör Sonen, Faderns avbild, närvarande.

I den heliga Eukaristin är detta allra tydligast då den helige Ande förvandlar brödet på altaret till Kristi kropp, Kristi absoluta närvaro i vår värld. Men det finns en hemlighet i detta som gäller oss själva och det är att den egentliga orsaken till att vi har Eukaristin, altarets allra heligaste sakrament, är att vi själva ska förvandlas. Vi är som det torra brödet på altaret som i förening med Sonen, i den helige Ande, förvandlas till Kristi kropp.

Det är detta som är själva meningen med det mänskliga livet, att vi som är skapade till Guds avbild steg för steg ska förvandlas och bli lika Gud. Det är detta Paulus skriver om när han talar om att i skådandet av Gud förvandlas *"till en och samma avbild; vi förhärligas av denna härlighet som kommer från Herren, Anden"*. Det är detta som är vår gudomliggörelse, då vi blir lika Gud, som har skapat oss, och utvalt oss redan före världens skapelse (Ef 1:4).

Nu under fastetiden förbereder vi oss för att på nytt med glädje kunna ta emot den uppståndne. Och hela detta skeende är en förvandling, en övergång från ett liv till ett annat, som Israels uttåg ut ur slaveriet i Egypten. Allt i mitt liv, hela mitt liv, måste ta sin början i Gud så att allt också får ett lyckosamt slut i honom.

Under fastetiden ställer vi på nytt in riktningen mot vårt livs slutmål, så att allt får ett lyckosamt slut i Gud. Allt är redan förklarat och verkligt i Kristi person, i hans liv, i hans lidande, död, begravning, uppståndelse, himmelfärd och utgjutandet av den helige Ande. Samma skeende är menat att bli mitt skeende, min övergång, min förvandling, och det är detta som fastetiden och Påsken handlar om. *"Han skall förvandla den kropp vi har i vår ringhet så att den blir lik den kropp han har i sin härlighet, ty han har kraft att lägga allt under sig"* (Fil 3:21).

Guds frid och allt gott, Pax et Bonum, fader Peder Bergqvist

VI BER:

För Bergets Bönegemenskap, vänner och välgörare, styrelsen

För kommuniteten:

f. Peder, Marie, Margareta, Ingrid, Kristina

För associerade kommunitetsmedlemmar:

Birgit, Per, Gunilla, Allan, Firozeh, Elsa, Mikael, Martin, Berit

För volontärer och medarbetare:

Anders, Joakim, Christer, Pepe, Elin

För det som nu är särskilt angeläget:

Tack till alla som skänkt gåvor. Vi ber för Bergets ekonomi, som är extra ansträngd just nu.

Vi ber om kallelser till kommuniteten på Berget och om volontärer och gäster.

Gåvor tas tacksamt emot till vårt bankgiro: 574-3323

Vi ber för varandra

Om man som medlem i bönegemenskapen vill lägga fram ett förbönsämne kan man skicka ett mejl till Berget (info@berget.se) eller till f. Peder (peder@berget.se), så skriver vi upp det på vår förbönslista.

Välsignade böneljus

*På Kyndelsmässodagen välsignades böneljusen, och de kan nu beställas från Berget (ingrid@berget.se). Det kostar ganska mycket att skicka ut de välsignade böneljusen och därför så kommer det att fortsättningsvis kosta **100:- för att få ett paket böneljus hemskickat** (självkostnadspris).*

Fader Peders böneskola

"Bli omvänd (omvänd er) och tro på evangeliet!" (Mark 1:15).

Det grekiska ordet *μετανοέω* (*metanoëå*) kan vara svårt att ta till sig och därför kan det behövas lite olika formuleringar för att ta till sig detta ord. Jesus befäller oss genom detta ord att känna ånger, att göra bot, ändra tankesätt, att tänka om, att tänka annorlunda, att ändra attityder och förhållningssätt till livet, till oss själva, till våra medmänniskor, lidandet, pengarna och inte minst en ny attityd av förundran inför Gud själv och mötet med honom.

Framför allt handlar omvändelsen om det som vi kallar bot eller botgöring. Detta är något djupt mänskligt som finns i de flesta kulturer och religioner. Känslan för botgöring avslöjas på ett än rikare sätt i Gamla testamentet. Även om människan ofta ångrar sin synd i efterhand i mötet med Guds vrede (1 Sam 7:6, 1 Kung 21:20–27), eller i samband med allvarliga katastrofer (2 Sam 1:12, 3:35, Baruk 1:2–5) eller när särskilda faror är nära förestående (Judit 4:8–12, Ester 4:1–16), eller för att få fördelar från Herren (2 Sam 12:16–22), ser vi ändå att den yttre botgöringen åtföljs av en inre omvändelse, det vill säga av fördömandet av och avståndstagandet från synd i en förnyad inriktning gentemot Gud. Behovet av inre botgöring är tydlig på många ställen i GT (1 Sam 7:3, Jer 36:6–7, Sak 8:9, 21). Vi ser människor som inte åter eller ger bort sin egendom där fastandet åtföljs av bön men också av allmosor (Jes 58:6–7, Tob 12:8–9), även sedan synderna förlåtits och oberoende av om de söker Guds nåd. Personer fastar eller ägnar sig åt fysisk disciplin för att "tukta sin egen själ" (3 Mos 16:31), för att "ödmjuka sig inför Gud" (Dan 10:12), för att "vända sitt ansikte till Herren Gud" (Dan 9:3), "med ivrig bön och åkallan", för att få insikt i gudomliga ting (Dan 10:12), eller för att förbereda sig för mötet med Gud (2 Mos 34:28).

Botgöring är redan i Gamla testamentet en religiös, personlig handling som har som syfte att älska och överlämna sig själv och allt till Gud: att fasta för Guds skull, inte för sitt eget jag

(Sak 7:5). När detta inte sker blir Herren missnöjd: "Som ni fastar i dag blir inte er bön hörd ... Slit sönder era hjärtan, inte era kläder, och vänd åter till Herren" (Jes 58:4; Joel 2:13).

Det finns också en social aspekt av botgöring som visar sig i att det gamla förbundets botgöring inte bara är en kollektiv medvetenhet om synd utan utgör ett villkor för att tillhöra Guds folk (3 Mos 23:29). Botgöring fanns redan före Kristus som ett medel och ett tecken på helighet (Judit 8:6), Daniel (Dan 10:3), profetissan Hanna och många andra utvalda själar som tjänade Gud dag och natt med fasta och böner (Luk 2:37, Pred 31:12–19, 37:32–34), och med glädje och fester (Dan 1:12, 15, Judit 8:6–7, Matt 6:17). Slutligen finner vi bland de rättfärdiga i GT de som erbjöd sig att offra sig för folkets synder. Som Moses under de 40 dagarna när han fastade för att blidka Herren för hans otrogna folks skuld (5 Mos 9:9–18, 2 Mos 24:18). Herrens tjänare karaktäriseras på detta sätt, "det var våra sjukdomar han bar", "Han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder, han tuktdades för att vi skulle helas, hans sår gav oss bot" (Jes 53:4-11). Allt detta var ett förebådande av vad som skulle komma (Heb 10:1).

Botgöring, som behövs för det inre livet, bekräftas av allmän mänsklig religiös erfarenhet och upptas i Kristus och kyrkan med nya och oändligt bredare och djupare dimensioner. Kristus, som alltid handlade i enlighet med sin förkunnelse, inledde sin offentliga tjänst med att vara 40 dagar och 40 nätter i bön och fasta och började sitt offentliga uppdrag med det glada budskapet: "Guds rike är nära." Till detta lade han till befallningen: "Omvänd er och tro på evangeliet" (Mark 1:15). Dessa ord utgör en sorts manual för hela det kristna livet. Guds rike som proklamerats av Kristus kan endast tas emot genom en "förändring av hjärtat" (*metanoia*), det vill säga genom en intim och total förändring och förnyelse av hela människan, av alla hennes åsikter, bedömningar och beslut, som äger rum i henne i ljuset av Guds helighet och barmhärtighet, den helighet och barmhärtighet som uppenbarades i Sonen (Heb 1:2, Kol 1:19, Ef 1:23). Sonens inbjudan till omvändelse är inte bara ord utan han erbjuder sig själv som ett exempel. Kristus själv är den främsta modellen för de som gör bot. Han ville lida och straffas för synder som inte var hans utan de andras. I Kristi närvaro är människan upplyst med ett nytt ljus och ser då följaktligen Guds helighet och syndens allvar (Luk 5:8, 7:36-50).

Genom Kristi ord inbjuds vi till honom som skänker syndernas förlåtelse, vilket också sker helt och fullt i dopet. Detta sakrament likformar de döpta med Herrens passion, död och uppståndelse (Rom 6:3-11, Kol 2:11-15, 5:1-4), och placerar hela deras fortsatta liv under detta mysteriums insegel. Därför måste, i Mästarens fotspår, varje kristen förneka sig själv, ta sitt eget kors och delta i Kristi lidanden. Förvandlade i Kristi död kan vi meditera över uppståndelsens härlighet (Fil 3:10-11, Rom 8:17). I Mästarens efterföljd kan vi inte längre leva för oss själva (Rom 6:10, 14:8, 2 Kor 5:15, Fil 1:21), utan för honom som älskar oss och gav sig själv åt oss (Gal 2:20, Rom 8:17). Så måste vi också leva för våra bröder och slutföra "det som saknas i Kristi lidande ... till nytta för hans kropp, som är kyrkan" (Kol 1:24). Eftersom kyrkan är så intimt knuten till Kristus hör också varje enskild kristens botgöring nära samman med hela Kyrkans gemenskap. Omvändelsens gåva ges inte bara i dopet utan den återställs och återupplivas i de medlemmar av Kristi kropp som har fallit i synd och upprättats genom botens sakrament (Jak 5:14-16, Kol 1:24, 2 Tim 2:11-12, 1 Pet 4:13). Slutligen blir, de små handlingarna av botgöring som åläggs den biktande i sakramentet, en form av deltagande på ett speciellt sätt i den oändliga försoningsprocessen i Kristus att förenas helt med alla hans handlingar, lidanden och sorger. Således påverkar uppgiften att bära Herrens död i sin kropp och själ (2 Kor 4:10) hela den döptes liv och person, vid varje ögonblick och ur alla aspekter.

LÄSPLAN. Hänvisningar till sidor i vår tidebönsbok: Dag efter dag.

Fastetiden (se s. 715-806)

Fastetiden är en förberedelse till firandet av påskan. Fastetidens liturgi manar oss till omvändelse, så att vi värdigt kan fira påskens mysterium.

18–24/2, se vecka 1

25/2–2/3, se vecka 2

3–9/3, se vecka 3

10–16/3, se vecka 4

17–23/3, se vecka 1

24–27/3, se vecka 2 (Stilla veckan)

28–30/3, de heliga tre påskdagarna

31/3–6/4, se vecka 1 (Påskoktaven)

Påsktiden

De femtio dagarna mellan påsk och pingst firas i jublande glädje som en enda festdag, »den stora söndagen«.

7–13/4, se vecka 2

14–20/4, se vecka 3

21–27/4, se vecka 4

28/4–4/5, se vecka 1

5–11/5, se vecka 2

12–18/5, se vecka 3

Tiden "under året"

Tiden »under året« firar ingen speciell aspekt av Kristi hemlighet utan snarare Kristusmysteriet i dess fullhet.

20/5–25/5, se vecka 3

26/5–1/6, se vecka 4.

Helgondagar och högtider att fira (se helgondelen sidan 889 och framåt):

22/2 DEN HELIGE APOSTELN PETRUS BISKOPSTOL, fest

19/3 S:T JOSEF, JUNGFRU MARIAS BRUDGUM, högtid

24/3 PALMSÖNDAGEN – PASSIONSSÖNDAGEN

28/3 SKÄRTORSDAG

29/3 LÅNGFREDAG – HERRENS LIDANDE OCH DÖD

30/3 PÅSKAFTON, PÅSKVAKA, PÅSKDAGEN

31/3 PÅSKDAGEN

8/4 HERRENS BEBÅDELSE - JUNGFRU MARIAS BEBÅDELSEDAG, högtid

11/4 S:t Stanislaus, biskop och martyr, († 1079)

25/4 S:T MARKUS, EVANGELIST, fest

29/4 S:TA KATARINA AV SIENA, JUNGFRU, KYRKOLÄRARE, Europas skyddspatron, († 1380), fest

1/5 S:t Josef arbetaren

2/5 S:t Athanasios, biskop och kyrkolärare († 373),

3/5 S:T FILIPPOS OCH S:T JAKOB, APOSTLAR, fest

9/5 KRISTI HIMMELSFÄRDS DAG, högtid

14/5 S:T MATTIAS, APOSTEL, fest

18/5 S:T ERIK, KONUNG OCH MARTYR, Sveriges skyddspatron, (†1160), fest

19/5 PINGSTDAGEN, högtid

20/5 Den saliga jungfru Maria, kyrkans moder, minnesdag

23/5 VÅR HERRE JESUS KRISTUS, DEN EVIGE ÖVERSTEPREÄSTEN, fest

31/5 DEN SALIGA JUNGFRU MARIAS BESÖK, fest

2/6 KRISTI KROPPS OCH BLODS HÖGTID